

„Ha! Ali je tako? Prokleti satan!“

Tisti hip hoče Rezika poprijeti z rokami, da bi bolj privila, a Ivan izpusti njen vrat in se uprè z vsemi močmi vanjo ter jo odrine toliko, da dobi prostora záse in vstane.

„Kaj mi hočeti?“

„Rezika, nikar ga ne poslušaj, vse ti bo utajil“, oglesi se Maruša.

„Pri kateri ljubici si bil? Precej mi povej!“ zavpije Rezika in razprostre roke. „Jaz te zadavim, ako ne poveš.“

Ivan je poznal njeno moč, ozrl se je po orožju, da bi se branil. Ugleda sekiro, ki je bila naslonjena za vratmi, pahne z vso silo ženo v stran in skoči k sekiri.

„Sedaj pa ti ali jaz“, zagrozi ženi in namahne.

„Rezika, ubil te bó! Beži!“ vikne Maruša in zbeži v vežo. Tudi Rezika prestrašena odskoči.

„O, ti bom že dala“, grozi se med vratmi, a Ivan zapre vrata in jih zapahne.

Roka mu omahne, da pade sekira po tleh, a sam se zgrudi na klop in jekne:

„O, tako življenje! Vsak pes ima boljše kakor jaz.“ Solze se mu vlijo.

Oni dve sta pa vpili zunaj in ga zmerjali. Ko je Ivan nekaj časa poslušal, spozna, kaj je, česa ga dolžiti. Vsa kri mu je šla v glavo, segel je po sekiri, da bi planil za njima. Pa ustraši se samega sebe, prime sekiro in jo zapodi v kot pod posteljo, da bi mu ne napravljala izkušnjav.

„Torej to! Celo to mi podtika?“

Zopet se ga je polastila želja, umakniti se iz tega kraja. Zadnji trenutki so ga dovolj prepričali, da tu nikdar ne bode miru. Nasloni se k mizi, podpre glavo in premišlja; motilo ga ni gromenje, niti vihar, ki je divjal zunaj. Tako je sedel nekaj časa, a naposled dejal sam pri sebi:

„Umakniti se moram. Tukaj si še nisem v svesti življenja, dokler stara živi. Morda bode potem bolje. Jaz sem bil neumen! O, ko bi bil jaz vzel drugo in šel ž njo takoj s trehuhom za kruhom, pa bi mi ne bilo tako hudo, kakor mi je sedaj! O, ljubi stric, ko bi ti vedel!“

„Dom in svet“ 1900, št. 24

Oblekel se je popolnoma in vzel iz omalice denar.

„Dovolj bode; ko pridem tja, bodem že zaslužil.“

Ozre se naokrog, da bi kaj ne pozabil, vzame dežnik iz omare ter posluša. Ko se prepriča, da ni nobene v veži, omoči prst v kropilnik in se prekriža in gre. Na vežnem pragu se obrne in zavpije:

Serajevski kupec.

„Boditi pa sami! Jaz vama odpustim, pa moliti, da vama tudi Bog odpusti, ako se več ne vidimo!“

V čumnati nastane vpitje, a Ivan brž odide v temno viharo in deževno noč.

Ni še bil sto korakov od hiše, ko se posveti na vežnem pragu, in Rezika zakliče:

„Anza! Kam pa greš? Nazaj pojdi, Anza! Jaz ti bodem dala, ako ne bodeš ubogal!“